

lede, og at der altsaa, om ikke af anden Grund, saa af denne ikke kan være Tale om nogen Overenskomst mellem Hiertal og Mindretal. Jeg fik det Indtryk, at man fra Mindretallets Side ikke var utilbøielig til at stille sine Vædringsforslag, og jeg beklager, at det ikke er slet. Jeg beklager det af Hensyn til Befolkningen, som jeg tror paa flere Egne og formodentlig over det Hele ikke er tjent med, at hverken Postlønningens eller Kontorholdsgodtgjælsesloven blive endelig vedtagne i en ny Skikkelse, thi det kan ikke negtes, at der har været en stærk Udvikling paa dette Omraade, som har bevirket, at Arbeidet paa mange Steder er blevet for stort i Forhold til den Kontorholdsgodtgjærelse og de Lønninger, som for Dieblisset gives. Jeg beklager det af Hensyn til Befolkningen, men jeg kan ogsaa beklage det af Hensyn til Postetaten selv, der som der ikke skulde komme en Lov ud, thi jeg tror, at den store Udvikling, der har fundet Sted med Hensyn til Landpostvæsenet og Postvæsenets øvrige Forhold, som f. Ex. Postanvisninger og Postoprævninger, for ikke at tale om Breve og Aviser, gjør, at Postvæsenet har maattet udføre et temmelig stort Arbejde i Forhold til Lønnen. Jeg beklager af alle disse Hensyn, om det ikke skulde lykkes at faae en Postlønningsslov gennemført, og jeg kunde ønske at faae at vide, hvorfor det ærede Mindretal ikke har opfyldt sit halveis eller maaste helt giene Øste om at stille Vædringsforslag til 3die Behandling. Jeg haaber, at vi maa faae Oplysning herom.

Ivermøes. Jeg beklager meget, at jeg ved Forretninger, over hvilke jeg ikke var Herre, har været forhindret fra at være tilstede fra Mødets Begyndelse; jeg vilde ellers strax have opfyldt det Ønske, som det ærede Medlem har. Det Tilfald, som jeg gav ved Sagens 2den Behandling, var jo, at jeg efter de Udtalelser, som vare saadane fra enkelte ærede Medlemmer her i Salen, vilde bringe det under Overveelse i Mindretallet, hvorvidt vi til 3die Behandling skulde stille Vædringsforslag til det Resultat, som fremkom ved 2den Behandling, Vædringsforslag, der naturligvis i ethvert Tilfælde vilde slutte sig meget nær til de Vædringsforslag, vi havde forsøgt at faae frem i Udalget som Kompromisforslag. Da vi gik til dette Arbejde, som vi begyndte paa med meget god Villie, var det naturligvis klart for os, at to Betingelser vare nødvendige, for at vi med Held kunde stille vore Forslag. For det Første maatte de være saaledes, at vi overhovedet kunde have nogen Udsigt til at sætte dem igennem enten ved Udalgets Hiertals Støtte, eller ogsaa i Thinget uden denne Støtte, og dernæst var det selvfølgelig ogsaa nødvendigt, at Forslagene vare af den Bestaaende, at den høitærede Minister kunde mene, at de, om de end ikke fuldt tilfredsstillende alle de Ønsker og Fordringer, han kunde

antage med Nette at have, dog stoffede en saadan Lov tilveie, at de mest paatrængende Interesser dermed vare tilfredsstillende. I Overensstemmelse dermed have vi altsaa ført Forhandlinger om denne Sag; men da det viste sig, at vore Forslag ikke vare af den Natur, at den høitærede Minister mente, at de vare istand til at tilfredsstillende de Interesser, som han efter sin Stilling maatte forsegte, saae vi, da vi ikke naede noget Haab om under Sagens nærværende Stilling i Thinget at kunne sætte noget Yderligere end vore Forslag igennem, selvfølgelig ingen Anledning til at fremkomme med Forslag, om hvilke vi ikke kunde sige Andet, end at de ikke vilde blive til Lov, og maaste paa et senere Stadium kunde skade den Udvikling af Sagen, som den maatte faae ved Behandlingen i det andet Thing. Det er den ganske simple Grund til, at vi ikke have fremsat Forslag. Ærede Medlemmer vilde indse, at, naar en Mæglingsproces ikke kan føre til det Resultat, at de to stridende Parter enes, er det temmeligt øksesløst at begynde derpaa.

Indenrigsministeren (Steel): Ved denne Sags 2den Behandling begyndte den ærede Ordfører for Udalget Hiertal (Laurer) med meget stærke og gjentagne Erklæringer om, at dette var et i enhver Henseende saa rigeligt og overflødigt Tilbud fra Hiertallets Side, at der ikke var Tale om, at man kunde gaa videre i saa Henseende. Han gjentog det med stor Styrke flere Gange, og der saaldt ved Siden heraf Udtalelser her i Thinget, som viste, at da man i Udalget havde viist nogen Tilbøielighed til at ville gaa i Retning mod Ministerens Forslag, havde den ærede Ordfører for Hiertallet erklæret, at det var der ikke Tale om. Man kunde naturligvis gaa en modsat Retning. Det var derfor ikke uden Overraskelse, at jeg i Øbet af Diskussionen fandt den ærede Ordfører paa et andet Standpunkt, idet han udtalte, at der dog var en Mulighed for, at man kunde komme til gjensidige Indrømmelser, der kunde lede til et Resultat. Disse Udtalelser fra den ærede Ordfører vilde for mig have haft saa meget større Betydning, dersom jeg havde troet, at de uddgik fra en virkelig Tilbøielighed til at ville gaa ind paa en Forhandling, der skulde lede til en Imødekommen fra begge Sider. Men jeg maatte meget snarere tro, at det var en sig her i Folkethinget tiltjendegivende Stemning, der gjorde, at den ærede Ordfører dog fandt det rigtig at vise nogen Tilbøielighed til at fravige det meget bestemte Standpunkt, hvorpaa han tidligere havde udtalt, at han og Hiertallet stod. Jeg maatte derefter vente, eller have Grund til at vente, at den ærede Ordfører vilde give sine Ord, hvis de skulde være saa virkelig mente, som de bleve sagte dengang. Realitet ved at fremsætte Forslag fra Hiertallets Side, aldenstund jeg med Bestemthed havde er-